

ler. Det gælder for Samfundet om at bevare denne Mand saa længe som muligt for disse Stakler, fordi han bedre end nogen anden herhjemme forstaar at hjælpe dem. Det er derfor mit Haab, ja, det er min varme Bøn til den højtærede Kultusminister og det kommende Finansudvalg, at Bevillingen sættes op til 6,000 Kr., og at det bliver en fast, aarlig tilbagevendende Bevilling.

Chr. Hansen: Den Sag, som jeg i Dag vil omtale, har jeg et Par Gange tidligere fremdraget her i Tinget. Det kan maaske synes mærkeligt, at jeg atter vil drage den frem, men den er af saa stor Betydning for vor By, at jeg ikke kan lade den ligge, før jeg en Gang har opnaaet et Resultat. Straks da jeg var kommet ind her i Tinget, henvendte jeg mig til den daværende fungerende Forsvarsminister, den nuværende højtærede Konseilspræsident, og spurgte ham, om han kunde tænke sig at være med til at faa fjernet nogle Krudtmagasiner, som ligger ude i min Valgkreds, og som indeholder en stor Fare for Byen. Naar jeg den Gang drog Sagen frem, var det, fordi man i Løbet af Sommeren 1909 havde vedtaget Forsvarslove, som gik ud paa at bygge flere Fæstninger og Batterier, og jeg mente, at naar man alligevel skulde bygge saadanne Anlæg, vilde man være i Stand til at fjerne de omtalte Magasiner for en billig Penge. Jeg mente derfor, det var det rette Tidspunkt at gøre Ministeriet opmærksomt paa Forholdet. Ministeren svarede ogsaa meget velvilligt, at hvis man her kunde føre en rolig og saglig Forhandling om denne Sag, skulde han gerne være med dertil, men eet maatte man vogte sig for, og det var at faa Politik blandet ind i Sagen, det taalte den ikke. Nu maa det jo erkendes, at i Vinteren 1909—10, da det radikale Ministerium sad, kunde man ikke godt forhandle om noget Spørgsmaal, uden der kom Politik i det. Vi kom da den Gang ikke videre med Forhandlingen. Da Ministeriet Berntsen blev dannet, tillod jeg mig at henvende mig til den daværende Forsvarsminister, det nuværende ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), og anmodede ham om at støtte mig i at føre en rolig og saglig Forhandling om en Fjernelse af disse farlige Magasiner. Den daværende Minister vilde ikke være med dertil, han sagde, at det vilde koste mange Millioner, og Statskassen var tom. Jeg henvendte mig saa til Finansudvalget, der af-

ønskede Ministeren en Udtalelse om, hvor meget det vilde koste at faa de vedkommende Institutioner flyttet, Svaret lød paa, at det vilde koste 800,000 Kr. at flytte Magasinerne og Laboratoriet, der ogsaa ligger derude. Ministeren oplyste, at han havde sit Tal fra en Kommission, der var blevet nedsat i Anledning af et Andragende fra Grundejere paa Christianshavn og i Dragør om Frigørelse af Strandvejen derude. Ved Finanslovens anden Behandling tog jeg Sagen op igen for at høre, om Ministeren, naar det ikke kom over 1 Million, ikke vilde være med til en Forhandling. Men Ministeren vilde ikke røre ved Sagen den Gang. Han udtalte overfor mig, at nu havde disse Magasiner ligget der i 100 Aar, uden at der var sket nogen Ulykke, og han mente derfor ikke, der var Grund til at røre ved Sagen i det Øjeblik; men jeg kunde fremkomme med et Forslag, saa kunde vi jo se paa det. Det var nu den Gang, som det er nu, min Mening, at det ikke er min Opgave at stille et saadant Forslag. Min Opgave og min Pligt er, mener jeg, at oplyse Ministeren og Tinget om, hvilken Fare der er ved at have disse Magasiner liggende derude. Sker der saa en Ulykke, kan jeg vaske mine Hænder; saa ligger Ansvaret, hvor det bør og skal ligge. Tilsyneladende var det altsaa ikke langt, jeg kom med min Sag den Gang; men et lille Skridt naaede jeg alligevel fremad, og jeg er i de Sager, jeg har med at gøre, vant til at maatte nøjes med smaa Fremskridt — det gør heller ikke noget, naar man dog til sidst vinder Sejr. Jeg fik i alt Fald konstateret, at man ved en Flytning ikke vil komme op i Millioner, men at man kan holde sig under 1 Mill. Kr. Jeg fik saa nogenlunde konstateret, hvad en Fjernelse af Magasinerne vilde koste Staten, og det var jeg meget glad for. Nu vil jeg gerne henvende mig til den nuværende Forsvarsminister — der er jo siden da kommet et nyt Ministerium — dels for at høre hans Udtalelse om Sagen, dels for at lægge Ansvaret der, hvor jeg mener, det skal og bør ligge. Jeg vil rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om han kunde tænke sig at være med til at føre en rolig og saglig Forhandling om en Fjernelse af disse Institutioner fra Byen. Jeg skal lige saa lidt i Dag som tidligere komme ind paa at oplyse, hvad og hvor meget der ligger i disse Magasiner — jeg tror ikke, det vilde være heldigt her ved et offentligt Møde —, men jeg vil henstille til den højtærede Minister at give Finansudvalget Oplysning